

LBRIS

We know
books

Marco
Balzano

Eu rămân
aici

Traducere din limba italiană
ELENA BĂNICĂ

LITERA
București

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
ANII

CAPITOLUL 1

Nu știi nimic despre mine, și totuși știi destul de mult pentru că ești fata mea. Parfumul pielii, căldura răsuflării, nervii încordați, pe toate astea le ai de la mine. Așa că-ți voi vorbi ca unei persoane care m-a văzut dinăuntru.

Aș putea să te descriu în cele mai mici detalii. Ba, mai mult, în unele dimineți, când e zăpadă mare și casa e învăluită într-o liniște care-ți taie respirația, îmi vin în minte detalii noi. Acum câteva săptămâni mi-am amintit de o aluniță mică pe care o aveai pe umăr. Când îți făceam baie în cădiță mi-o arătai mereu, te obseda. Sau bucla aceea de după ureche, singura buclă din părul tău de culoarea mierii.

Cele câteva fotografii pe care le păstrez le scot afară cu prudență, cu trecerea timpului oamenii încep să plângă tot mai ușor. Iar mie nu-mi place să plâng. Urăsc să plâng pentru că e o chestie de tâmpiți și pentru că nu-mi oferă alinare. Doar

mă face să mă simt epuizată, să nu mai am chef să măncânc nimic sau să-mi pun cămașa de noap-
te înainte să merg la culcare. Dar trebuie să te îngrijești, să strângi din pumni chiar și atunci când pielea de pe mâini se acoperă de pete. Tre-
buie să lupți orice-ar fi. Asta m-a învățat tatăl tău.

În toți anii ăștia, am crezut că sunt o mamă bună. Sigură pe sine, sclipitoare, prietenoasă... adjective care nu mi se potrivesc deloc. În sat încă mă mai strigă „doamna învățătoare“, dar mă sa-
lută de departe. Ei știu că nu sunt o persoană prietenoasă. Uneori îmi amintesc de un joc pe care-l făceam cu elevii din clasa întâi. „Desenați animalul care vă seamănă cel mai mult.“ Eu acum
aș desena o țestoasă care-și ține capul în carapace.

Îmi place să cred că n-aș fi fost o mamă su-
focantă. Că nu te-aș fi întrebat, așa cum făcea mereu mama mea, cine era un tip sau altul, dacă-l respingeai sau dacă voiai să fie iubitul tău. Dar
poate că nu-i decât o altă minciună cu care să mă amăgesc; poate că dacă te-aș fi avut aici, lângă mine, te-aș fi bombardat cu întrebări, privindu-te
strâmb de fiecare dată când mi-ai fi dat un răs-
puns evaziv. Pe măsură ce trec anii, începi să nu te mai simți mult mai bun decât părinții tăi. În plus,
dacă m-aș apuca să compar, aș ieși cu siguranță în dezavantaj. Bunica ta era iritabilă și severă, avea
idei clare despre orice, făcea cu ușurință diferența între alb și negru și nu avea probleme să taie în

carne vie. Pe când eu m-am pierdut într-o gamă
întreagă de griuri. Ea dădea vina pe învățătură.
Considera că orice om instruit este o persoană în
mod gratuit dificilă. Un leneș, un arogant, o per-
soană care despică firul în patru. Pe când eu cre-
deam că forma cea mai importantă de cunoaștere,
în special pentru o femeie, o reprezintă cuvintele.
Fapte, povești, fantezii, tot ce contează e să ți le
dorești și să le ții strânse aproape pentru momen-
tele în care viața se complică sau devine goală.
Credeam că mă puteau salva cuvintele.

CAPITOLUL 2

Niciodată n-am dat doi bani pe bărbați. Gândul că ar avea de-a face cu iubirea mi se părea ridicol. Din punctul meu de vedere, erau niște indivizi prea neîndemânatici sau prea păroși sau prea neciopliți. Uneori chiar toate la un loc. Prin locurile astea fiecare avea o bucată de pământ și câteva animale, și acela era mirosul pe care-l purtau cu ei. Miros de grajd și de transpirație. Dacă era să-mi imaginez că făceam dragoste cu cineva, preferam o femeie. Mai bine pomeții sculptați ai unei tinere în locul pielii țepoase a unui bărbat. Dar era și mai bine să rămân singură și să nu trebuiască să dau socoteală nimănui. Ba, mai mult, nu m-ar fi deranjat deloc să mă călugăresc. Gândul de a mă îndepărta total de lume mă entuziasma mai mult decât cel de a-mi întemeia o familie. Însă Dumnezeu a fost mereu un gând prea dificil; când îmi venea în minte, mă simțeam pierdută.

*

Singurul la care m-am uitat a fost Erich. Îl vedeam trecând în zori, cu pălăria lăsată pe ochi și cu țigara în colțul gurii încă de la ora aceea. De fiecare dată voiam să mă arăt la fereastră ca să-l salut, dar pentru asta ar fi trebuit s-o și deschid. Atunci mamei i s-ar fi făcut frig și cu siguranță ar fi strigat la mine s-o închid imediat.

– Trina, ai înnebunit?! ar fi țipat la mine.

Mama țipa mereu. Și oricum, chiar dacă aș fi deschis fereastra aia, ce i-aș fi putut spune? La șaptesprezece ani eram atât de nepricepută, că aș fi reușit cel mult să bălmăjesc ceva. Așa că stăteam acolo și-l priveam îndepărtându-se spre pădure în timp ce Grau, câinele lui pătat, mâna turma de oi. Când era cu vacile, Erich se mișca atât de încet, încât părea că stă pe loc. Atunci coboram privirea spre cărți, știind că aveam să-l revăd în același loc, dar când o ridicam, el era deja numai o siluetă minusculă în capătul străzii. Sub zadele care nu mai există.

În acea primăvară cădeam tot mai des în reverie, cu cărțile deschise și cu creionul în gură, gândindu-mă la Erich. Când mama nu trebăluia la doi pași de mine, îl întrebam pe tata dacă viața țăranilor nu e una de visători. După ce ai lucrat pământul, poți umbla pe pajiști cu animalele, poți să te așezi pe o piatră și să stai în tăcere să privești râul care coboară domol de cine știe câte secole, cerul rece care nu se știe unde se termină.

– Țăranii pot face toate astea, nu-i așa, tată?

Tata chicotea, cu pipa în gură.

– Du-te și întreabă-l pe băiatul ăla pe care-l privești pe furiș dimineața dacă are o muncă de visător...

Prima dată când i-am vorbit a fost în curtea fermei. Tata era tâmplar la Resia, dar și acasă părea că e tot la atelier. Veneau mereu oameni care aveau nevoie de diferite reparații. Când plecau, mama bombănea mereu că nu avea niciodată liniște. Atunci el, care nu suporta nici un reproș, îi răspundea că n-are de ce să bombăne, întrucât un meseriaș muncește chiar și când oferă cuiva un pahar sau când schimbă o vorbă cu el, așa făcându-și clienți. Ea, ca să încheie discuția, îl trăgea de nas, de nasul acela buretos pe care-l avea tata.

– Ți-a mai crescut, zicea ea.

– Și ție ți-a crescut curul! răspundea el.

Atunci mama se înfuria:

– Uite cu cine m-am măritat, cu un necioplit!

Și arunca în el cu cârpa. Tata mustăcea și arunca spre ea creionul, ea arunca altă cârpă, el, un alt creion. La ei, să arunce cu lucruri unul spre celălalt era un semn de afecțiune.

În acea dimineață Erich și tata fumau și priveau cu ochii mari norii adunați pe vârful muntelui Ortles. Tata ne-a spus să-l așteptăm până se ducea să ia un pahar de grappa. Erich era genul care în loc să vorbească, prefera să ridice bărbia și să

schițeze un zâmbet, cu o atitudine plină de sine care mă făcea să mă simt mică.

– Ce-o să te faci după ce termini studiile? În-vățătoare? m-a întrebat.

– Poate. Sau poate că o să plec departe, i-am răspuns, numai ca să-i dau o replică de oameni mari.

Când am spus asta, s-a întunecat brusc la față. A tras puternic din țigară, și jarul aproape că i-a ars degetele.

– Eu n-aș vrea să plec niciodată din Curon, a zis făcând un semn spre vale.

Atunci l-am privit precum o fetiță căreia i s-au terminat cuvintele, iar Erich m-a mângâiat pe obraz în semn de rămas-bun.

– Spune-i tatălui tău că o să bea grappa în altă zi.

Am încuviințat din cap, fără să știu ce să mai spun. Mi-am pus coatele pe masă și l-am urmărit cu privirea în timp ce pleca. Din când în când mai trăgeam cu ochiul la ușă pentru că mă temeam să nu apară brusc mama. Uneori, iubirea te face să te simți o hoată.